

C/ Nou del teatre, 16
17004 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

UN AÑO, UNA NOCHE

Espanya, 2022

Direcció: Isaki Lacuesta

Guió: Isaki Lacuesta, Isa Campo, Fran Araújo

Intèrprets: Nahuel Pérez Biscayart, Noémie Merlant, Quim Gutiérrez, Alba Guiler, Natalia de Molina, C. Tangana, Enric Auquer

Durada: 130 min

Gènere: drama

Idioma: francès i castellà

Data d'estrena: 21/10/2022

El dolor del temps de la resurrecció

Fa un temps va aparèixer a les llibreries un llibre extraordinari, commovedor, *L'esqueix de carn* de Philippe Lançon. El protagonista es trobava a la redacció de la revista Charlie Hebdo en el moment en què es va produir l'atemptat. Lançon va poder sobreviure després que una bala li destruís la mandíbula inferior. Va convertir-se en un altre i al llarg del llibre ens parla de la dificultat d'adaptar-se a poder ser aquell altre. Ramon González també va viure un atemptat. L'escriptor estava el 13 de novembre de 2015 escoltant al grup Eagles of Death Metal al Bataclan de París quan van entrar un grup de terroristes amb fusells i van començar a disparar. Com Philippe Lançon no va retratar només l'experiència d'aquell dia. En el seu llibre *Paz, amor y Death Metal*, Ramón González va voler comprendre com podia arribar sobreviure emocionalment a la massacre.

Isaki Lacuesta -amb la col·laboració en el guió d'Isa Campo- sembla fer seva la qüestió que Susan Sontag va plantejar-se en el seu llibre *Davant el dolor de l'altra*. L'escriptora americana es preguntava com podem donar forma a allò no viscut que ha marcat la vida dels altres. El cineasta també es pregunta com buscar la distància correcta per transcriure amb un caràcter marcadament emocional una vivència traumàtica. Isaki Lacuesta vol saber com establir un camí que permeti reflexionar sobre el poder de les imatges davant els fets que posen en evidència l'existència de la barbàrie a la nostra societat. *Un año, una noche* no és tant una pel·lícula per explicar què va passar un divendres de novembre a la sala Bataclan de París, sinó una obra que parla sobre com viure amb el record fantasmagòric d'haver assistit a la mort dels altres, d'haver estat a les portes de l'infern sense haver-hi acabat d'entrar.

Isaki Lacuesta obre la pel·lícula amb un seguit d'imatges estranyes, gairebé oníriques. Els equips de seguretat abriguen amb unes mantes tèrmiques a unes persones mentre se senten les sirenes, es posa en evidència el caos proper. La primera imatge és la de la resurrecció. Un home d'origen espanyol (Ramon) i una noia francesa (Céline) -impressionants Nahuel Pérez Biscayart i Noémie Merlant- han sobreviscut davant una catàstrofe, estan vius, però quan giren el cap veuen al seu entorn destrucció, dolor, por, molta por. Un dia, una noche se centrarà en tot allò que passa l'endemà, quan els personatges tornen a casa i descobreixen la veritable dimensió del seu malson. La

pel·lícula parla de tot allò que implica una resurrecció. La tornada del món dels morts no és mai una tornada plàcida. Tota resurrecció implica fer front a l'angoixa, conviure amb unes imatges que no paren de reaparèixer per anunciar quin és el veritable rostre de la mort. És per aquest motiu que Isaki Lacuesta filma les imatges de l'atemptat del Bataclan com flaixos intermitents que adquireixen forma confusa, fins que en un moment prenen forma i ens acosten a l'horror. Quan el cineasta s'enfronta amb el veritable rostre del mal, ho fa des del respecte per l'experiència dels altres. No veiem el rostre dels terroristes, ni les seves armes, només sentim els trets que interrompien el concert de rock. Després no veiem cadàvers, no ens trobem amb cossos morts estirats a terra, només ens deixen veure el rostre atemorit dels protagonistes que esperen que la calma arribi després de la tempesta, que s'amaguen en un racó mentre el temps es fa llarg, interminable.

Un año, una noche ens explica la història d'un home, Ramon que no vol sortir del llit, que no pot despendre's de les imatges que no paren de revenir, no pot treure's del cap l'obsessió per al fet viscut i això el desgasta. Ramon comença a ser un altre i té dificultat per entendre i admetre què implica assumir una nova identitat després del temps de la resurrecció. Céline adopta una altra actitud. No diu res a ningú sobre l'atemptat, es concentra en la seva feina en un centre d'acollida d'emigrants i intenta ajudar a Ramon a sobreviure al trauma. La seva aparent força amaga una fragilitat, ella també és una altra. Un dia, una noche configura i dona forma a aquesta alteritat. Isaki Lacuesta es fica en el dolor dels altres, però no ho fa per vampiritzar-los, sinó per comprendre. Mentre comença a comprendre no para de preguntar-se què és el que pot fer el cinema i la imatge davant el fet inexplicable, davant allò que noi es pot mostrar, davant el que és aparentment llunyà però al mateix temps tan proper.

Àngel Quintana
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona